

Tre smukke Viser.

En Kjærlighedsviser.

(Forfattet af Gjest Baardsen).

Mel. Solivet er en fornoielig Stand.

Jeg beiled endang til en Pige saa skøn,
Hun var mig saa god og hun horte min Bøn
Vi loved gjenfædig med Haanden og med Mund
Hinanden at elske til fildigste Stund.

Da blev jeg glad udi Hjerter og Hu,
De salige Timer jeg mindes endnu;
Skont Aar er henrundne i Eviighedsstrøm,
Dg jeg er oppaagnet af yndige Drøm.

V box 11:322

Hun var i sit Livets det sagreste Vaar,
Var nylig indtraadt i sit attende Aar,
Saa blid som en Engel, saa frisk som en Hind
Med Roser og Liljer paa blomstrende Kind.

Som venlige Stjerner paa Himmelen blaa,
Saa var hendes Dine naar til mig hun saa.
I Ord og i Tale i hvert hendes Blit
Forsikring jeg om hendes Kjærlighed fit.

Ja, elskede Tina, da var du saa hulb,
Dit Hjerte var rent som det lutrede Gulb,
Da var du saa kjærlig, saa om og saa tro;
Kun Døden, du sagde, kan stille os To.

Dg naar ved din Side saa ofte jeg sad,
Dg Timerne svandt saa fornøiet og glad,
Henrevet af Kjærligheds tryllende Magt
Fornøiet vi knyttet vor Kjærligheds Pakt.

Naar Skjæbnen da stille os ad mangen Gang
Dg Skilsmissten stundom blev temmelig lang.
Jeg ønsked mig Vinger at flyve igjen,
Tilbage til dig min bedrøvede Ven.

Da var du som enlige Fugel paa Kvist,
Som sorgende Due sin Wage har mist',
Dit elskede Hjerte forglemte mig ei.
Hvor længst jeg var fjernet paa vildsomme Bei.

Nu gaar jeg mismodig, bedragen og glemt,
Mit Sind og min Harpe vemodig er stemt,
Mindst havde jeg ventet mig saadan af dig,
Dog aldrig, nei aldrig, du glemmes af mig.

Men alting forandres ved Tid og ved Aar
Dg Kjærlighed kjølmes og Skjønhed forgaar;
Men dybt i mit Hjerte jeg føler et Saar,
Som neppe kan læges ved Tid og ved Aar.

Men jeg din Utrofskab tilgive dig vil,
Forsørt er du bleven af andre dertil.
Du hørte Bagvasselsens Tunge saa slem.
Dg du var da svag nok at agre paa dem.

Farvel, o Farvel, uforglemmelige Ven,
Vi stilles maa her, men vi findes igjen,
Vi samles hist oppe i Evigheds Land
Hvor Løgnen og Falskhed mer skade ei kan.

Sebastopols Fald.

En Vise vil jeg yde for hver Kriger i vort Nord,
Som holde vil den Gd, som han Land og Konge svor,
Thi Gud selv gav os Magt,
At vi stedse tar i Agt,
De vanskelige Pligter, som os Loven har paalagt,
At om det gjælder maa
Vi ei uforsagte staa
Men ligne vore Fædre for Seiren at opnaa.

Canrobert han sagde til Stockholms Hof de Ord:
Fred er nu ikke længer at vente paa vor Jord;
Hver Mand nu kjæmpe maa
For Friheden at faa,
At Russens Røverhorder ei sin Fremgang have maa
Enhver maa holde Stand
Dg slaa til sidste Mand;
Det gjælder jo vor Konge og vort kjære Fædreland!

Ja, Keiser Nicolaus, hvorfor holdt du ei dit Ord,
Som høitideligt du svor ved det kostelige Vord?
Du med Ild og Sværd i Hand
Bilde herje Norges Land,
Indkvartere dine Tropper udi Staden Christian;
Men Herrens Time, som
Du spottede, den kom,
Da hjalp dig ei dit Magtsprog og ei din Keiserdom.

Det gaar mig ei af Minde udi Verdens Vide Kreds,
Sebastopols Fald attenhundred og femhalvtreds!
Saadan Torden er ei hørt
Eller nogenstinde spurgt
Siden Krudtet og Kanonerne i Verden blev indført.
Dg Himmelen den stod
Indhyllt i Røg og Blod,
Da mod Sebastopols Mure vi styrede vor Fod.

Da Kloffen syv var slagen og Matten fulgte paa,
Da flux begyndte Bomberne saa truende at gaa.
Krigsskibe tændtes an
Stod i Luerne og brand,
Dg den russiske Flaade laa ved Sebastopols Strand,
Dg Ilden greb om sig
Udi Flaaden idelig,
Ved dens Stin saa man klart den forfærdelige Krig.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Det gaar mig ei af Minde den forførdelige Dag,
Da vi stormede Sebastopol og hævede vor Sag,
Gen'ral Simson rykked frem
Dg slog med Fynd og Klem,
Dg Tyrken gjorde Flanke ved høire Fløi af dem.
Vi stormede paa,
Det uophørligt maatte gaa,
Taarnet Malakoff at tage det var vor Attraa.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

Sez Gange vi stormede mod Fiendens stærke Fld,
Men den syvende Gang var der ikke mere Tvivl,
Vi Malakoff besteg
Dg saa Forterne derved,
Gen'ral Simpson rykked frem gennem Sebastopols Rhed,
Med forened Magt
Fik vi Staden underlagt
Paa de sydligste Forter vi udstillede vor Vagt.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

Hver Legion af Hæren og hver en enkelt Mand,
Saavel af den lave som høiere Dfficerstand,
Enhver syldte Pligten med
Ihærdig Tapperhed,
Dg aldrig vil vi indgaa paa en Ufredagtighed.
Kom Norge og Sverig
Med Rusfen i Krig
Det hjalp ei om i millionvis han viste sig.

Den første Kjærlighed.

Jeg saa i Øster og jeg saa i Vester,
Jeg saa i Sønder og jeg saa i Nord;
Jeg saa saamange smukke Piger dandse,
Men aldrig saa jeg den jeg saa ifjor.
Den første Kjærlighed er dog den bedste,
Bist aldrig jeg forglemmer dig min Ven.

Dg kan jeg ikke til min Kjærest komme,
Dg hverken ridend' eller gaaende,
Saa vil jeg blive til det bliver Sommer,
Saa vil jeg seile over Volgen blaa,
Den første Kjærlighed er dog den bedste,
Bist aldrig jeg forglemmer dig min Ven.

Pris 10 Dre.

Tilfjøs hos G. B. Strøm, Møllergaden 7, nær Folketheatret.

[Kra] u. a.